

„Călătoria pelerinului”

Era într-o noapte furtunoasă de toamnă, cam pe la mijlocul secolului trecut. Atunci au fost văzuți în unul dintre cartierele întunecate din Baltimore câțiva bărbați mergând spre marginea orașului. Ei nu făceau o impresie tocmai bună. Ei își urmau drumul, tăcând. Fețele erau îndreptate spre pământ. Bărbile ciufulite le atârnavă pe piept. Când ajunseseră aproape de marginea orașului au cotit la dreapta. Acolo era situată o vilă izolată, în mijlocul unui parc frumos. Bărbații au mai stat aici o clipă împreună. Apoi s-au împărțit. S-au cățarat peste zid. Se observa pe ei că erau obișnuiți s-o apuce pe astfel de drumuri. La o fereastră din partea din spate a vilei s-au regăsit. Unul a bătut încet de două ori. Fereastra a fost deschisă din interior. „Totul în ordine?”, a întrebat unul dintre bărbați.

Dinăuntru a șoptit cineva: „Da!” Unul după altul au intrat prin fereastră. În casă aștepta un slujitor.

„Dorm toți?”

„Domnul nu este aici. Doamna se află cu ambele fiice la etajul superior. Dar trebuie să vă grăbiți. Până cel târziu la ora unu sau două domnul va fi înapoi.”

Slujitorul a luminat cu o lumânare.

Bărbații aparțineau unei bande de hoți și slujitorul era unul de-al lor, care în urmă cu două luni se angajase ca slujitor în vilă ca să spioneze situația. Lăzile și dulapurile fuseseră curând jefuite de tot și sacii aduși cu ei umpluți cu bunurile furate. Apoi au dispărut toți iarăși pe fereastra din spate.

Slujitorul s-a dus la culcare.

Când s-a întors, stăpânul a descoperit cu spaimă spargerea. A dat alarma. A venit poliția. Au fost organizate cercetări. Dar nu erau urme de găsit. Toate ferestrele și ușile fuseseră închise. Niciunul nu-și putea explica cum fusese posibilă spargerea.

În acest timp, banda de hoți își pusese averea în siguranță. Bărbații locuiau departe, afară, la celălalt capăt al orașului, pe străzile întortocheate și dărăpănate. Fiecare avea propria sa locuință. Fiecăruia i s-a repartizat partea sa din prada prin furt.

Printre cele ce a primit Fritz cel înalt se afla și o carte. Nu se știe cum ajunsesese în sac. Probabil că a fost înșfăcăată în grabă și astfel au cărat cu ei obiectul nevaloros în sine. De fapt, Fritz cel înalt nu avea niciun interes pentru cărți. Ar fi preferat să arunce cartea în sobă. Dar apoi i-a fost totuși pagubă, doar o câștigase cu multă primejdie, da, punându-și viața în joc. Așa că s-a mulțumit să râcăie puțin coperta, să rupă foaia cu titlul pe care era scris numele „William Schneiders” și apoi să arunce cartea în colț, la celelalte bunuri furate.

Au trecut săptămâni. Banda mai întreprinsese împreună câteva incursiuni de jaf de atunci. Apoi, într-o zi, o febră violentă l-a doborât pe patul de boală pe Fritz cel înalt. El s-a luptat cu moartea mai multe zile. Apoi i-a fost mai bine. Dar se simțea totuși așa de slăbit, încât în viitorul apropiat nu putea să ia parte la incursiunile complicilor săi. El ședea plictisit în locuința sa. Ici și colo ieșea și ducea unul sau altul dintre lucrurile furate la un negustor prieten, care le cumpăra de la el.

Când într-o după-amiază ședea iarăși plictisit la fereastră și nu știa ce să facă cu timpul, și-a amintit de cartea pe care o găsisese la vremea ei printre lucrurile sale furate. A scos-o la iveală și a început să citească.

Cartea avea un titlu ciudat.

„Călătoria pelerinului spre Muntele Sion” scria pe pagina de titlu.

„Trebuie să fie o carte evlavioasă”, s-a gândit Fritz cel înalt.

El nu știa mult despre creștinism. Nu fusese niciodată la școală. Mama sa murise când era abia de doi ani. Apoi fusese inclus într-o familie străină. Aici îi mersese de multe ori de-a dreptul rău. Tatăl adoptiv era un cizmar care îl folosea deja la șase ani pentru tot felul de munci. Până seara târziu trebuia să stea pe scăunelul de cizmar și să bată cuie. De multe ori îl dureau spatele, așa că abia dacă se putea așeza drept. Dar odată ce lăsa mâinile să-i atârne, slăbit și obosit, atunci îl și lovea deja mâna lată a tatălui adoptiv. Când Fritz a fost de paisprezece ani, el n-a mai suportat să stea la omul dur. A spălat putina.

Puțin după aceea a ajuns deja la banda de hoți, la care era acum deja de două decenii. Muncă cinstită nu mai cunoscuse după acel al paisprezecelea an al vieții. Se hrănise din furt. Aceasta nu-i adusese prea multe remușcări de la început. Își spunea: „De ce unul să aibă mult și altul nimic? Este o treabă bună dacă te îngrijești ca bunurile acestei lumi să fie împărțite corect.” Într-adevăr, el nu participase chiar niciodată la acțiuni hoțeste care priveau oameni mai săraci. Din principiu îi vizita numai pe bogați. Cu o asemenea biografie era, desigur, de la sine înțeles că Fritz cel înalt nu știa multe despre creștinism. Odată stătuse în fața unei biserici. Voia totuși să vadă ce se petrecea înăuntru. Dar apoi îi venise gândul: „Aceasta este ceva numai pentru oameni care trăiesc în condiții de siguranță. Eu nu am ce să caut aici.” De aceea plecase iarăși.

Și acum a vrut la început să pună cartea deoparte. „Ce am eu de-a face cu asemenea lucruri evlavioase?”, și-a zis el. Dar apoi totuși a deschis-o și a început să citească.

„Visul autorului. – Christian fuge de mânia viitoare, conștient de păcatul său, și este îndrumat la Hristos prin Evanghelie”, era scris ca titlu al primului capitol.

Un titlu plictisitor.

Cu toate acestea a citit mai departe. Și cu cât citea mai departe, cu atât mai mult îl captiva cartea. Aici era vorba despre un om care își trăia zilele nefericit și nemulțumit. Dar ceea ce i se părea lui Fritz cel înalt chiar ciudat aici era că omul trăia în relații perfect ordonate. El avea soție și copii, avea zilnic venitul său bun și cu toate acestea era nefericit.

Aceasta n-o înțelegea Fritz bine.

El a cunoscut ore în viața sa când a fost nemulțumit cu sine însuși și cu toate lucrurile din jurul său. Dar pentru aceasta erau de vină, bineînțeles, numai circumstanțele în care trăia. Pentru aceasta era de vină meseria pe care trebuia să o facă pentru a mânca. Că ar putea să existe și oameni nemulțumiți și nefericiți în circumstanțe ordonate, i se părea aproape de neînțeles.

Dar a observat curând că nefericirea omului, despre care era vorba în carte, nu era o nefericire exterioară, ci că venea din inima omului. El a observat că omul era nefericit pentru că era nemulțumit cu sine însuși, pentru că trăia în teama de păcat, de judecata lui Dumnezeu, în teama pentru mântuirea sufletului său, pentru viitorul său. Și acum i s-au deschis ochii și lui Fritz cel înalt. O, și el a cunoscut teama în viața sa. De mai multe ori i-au tremurat genunchii când poliția fusese pe urmele sale sau și când la câte o spargere trebuiau să pună la socoteală în fiecare clipă că vor fi surprinși.

Dar această teamă o biruise mereu în sine. „Arată că ești bărbat!”, s-a îmbărbătat el singur. „Doar ești destul de puternic încât s-o termini cu oricine ți se împotrivese. În caz de nevoie ai revolverul. Cu el le vei arătat tu cum se apără viața!” Dar că ai putea să te temi și de Dumnezeu, la aceasta nu se gândise niciodată. Acum, acest gând îi pune la socoteală dintr-odată sufletul pe jăratec.

Exist un Dumnezeu, un Dumnezeu viu, iar acest Dumnezeu era sfânt. În fața acestui Dumnezeu, un păcătos ca el nu putea să stea în picioare. Acest Dumnezeu trebuia să-l judece din cauza vieții sale. Aceasta i-a devenit limpede cu toată ignoranța sa. El recunoștea și că el locuia în „cetatea pierzării” și că trebuia să se ducă la pierzare pentru totdeauna, dacă nu găsea drumul afară din această cetate.

Abia când noaptea s-a destrămat, Fritz cel înalt a încetat să mai citească. Dar în noaptea aceasta n-a dormit mult. El a trebuit să mediteze mereu la ce citise. Abia răsărea dimineața zilei următoare, că Fritz deja a întins iarăși mâna după cartea sa și n-a încetat să citească până nu asimilase capitol după capitol.

Când a venit seara, Fritz știa că trebuia să-și schimbe viața din temelie, iar apoi, în noaptea următoare s-a hotărât să devină un alt om, să coste cât o costa. „Chiar mâine voi încerca să găsesc de lucru, voi încerca să-mi croiesc onorabil drum prin viață”, și-a zis el. „Atunci voi putea să stau și aparent puțin altfel decât acum, deoarece ca hoț nu pot să îndrăznesc să apar în fața oamenilor cinstiți. Atunci voi merge la biserică, mă voi adresa unui predicator și-l voi pune pe el să-mi arate calea spre o viață nouă.”

Dar Fritz cel înalt n-a avut nicio ocazie să-și transpună voința în faptă.

În dimineața următoare, când s-a trezit, a auzit pumni duri de bărbați bătând la ușa sa. Înainte să aibă timp să se gândească la ce ar putea să însemne aceasta, ușa a fost spartă cu piciorul și în cadrul ei stăteau doi polițiști cu revolverul îndreptat spre el. „În numele legii! Sunteți arestat!”

Fritz a făcut ochii mari.

„De ce? Ce am făcut? De săptămâni n-am ieșit din locuința mea.”

„Vom vedea”, au declarat polițiștii.

I-au pus cătușele. Astfel a fost dus la închisoare, înconjurat de gălăgia copiilor de pe stradă. Fritz a aflat foarte curând de ce a fost arestat. Complicii săi fuseseră prinși asupra faptului la o nouă spargere și ei îl dăduseră de gol la interogatoriu.

Fritz a stat săptămâni în celula lui solitară de închisoare. Numai lumină insuficientă pătrundea înăuntru la el. Medita zile în șir. Dar făcea scandal dacă vreun om îndrăznește să se apropie de el. Acum râdea de hotărârea sa de a se schimba. Râdea de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu. Ce fel de Mântuitor era Acela care i-a refuzat ajutorul tocmai în clipa când el voia să devină un om nou, care l-a împins în întuneric și adânc? Nu, nu există niciun Dumnezeu și nu există niciun Mântuitor. Tot ce era scris în cartea aceea era înșelăciune și minciună. Într-adevăr, odată cu trecerea zilelor, Fritz devenea tot mai liniștit. Apoi, într-o zi, predicatorul închisorii ședea lângă el. La început a întrebat numai de unde se trăgea Fritz și l-a pus să-i povestească din viața sa. Cu cât povestea Fritz mai mult, cu atât devenea mai vorbăreț. La urmă i-a povestit și întâmplarea sa cu cartea din prada hoției.

Predicatorul asculta tăcut. Dar în inima sa bucuria era vie, bucuria că găsea aici un om care era flămând și însetat după Cuvântul lui Dumnezeu. În ziua aceasta i-a spus lui Fritz numai câteva versete biblice. Pe unul dintre ele l-a reținut Fritz: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada” [Isaia 1.18]. Asupra lui a meditat el o noapte și ziua următoare și i se părea că acest cuvânt chiar era ceva de care avea toate motivele să se bucure.

Apoi, predicatorul a venit iar. El i-a adus lui Fritz un Nou Testament, i-a povestit despre dragostea pentru păcătoși a Mântuitorului.

La aceasta, inima lui Fritz s-a deschis. În săptămâna următoare, predicatorul a fost aproape zi de zi în celula sa.

Și tot mai vie devenea lumina care strălucea în inima lui Fritz, tot mai veseli îi deveneau ochii, tot mai mângâiat privea spre lucrurile viitoare.

La urmă a mărturisit bucuros și convins, că are siguranța iertării păcatelor sale prin sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Ar fi putut să chiuie și să strige de bucurie.

„Nu mă tem de judecarea viitoare”, spunea el. „Ei mă pot băga la închisoare, poate să dureze, eu știu că am meritat-o. O voi lua liniștit asupra mea. Dar când voi fi din nou liber, atunci voi duce o viață cu Mântuitorul meu. Atunci voi încerca să fac bine cea ce am făcut rău până acum.”

A venit judecarea. Fritz și-a mărturisit și în fața judecătorului fărădelegile, iar această mărturisire cinstită, deschisă, ca și mijlocirea predicatorului, au făcut ca el să nu fie condamnat decât la doi ani de închisoare.

Fritz a folosit cei doi ani ca să priceapă temeinic Cuvântul lui Dumnezeu. El a devenit un martor viu al puterii harului lui Isus Hristos printre cei care erau deținuți împreună cu el. Pentru câte unul a putut să fie o mângâiere într-un ceas negru, pentru altul, un îndrumător spre mântuirea veșnică.

Apoi a fost liber. Primul lucru pe care l-a căutat în fosta sa locuință a fost „Călătoria pelerinului spre Muntele Sion”, de John Bunyan. Cartea mai era acolo. Toate celelalte fuseseră scoase din locuință, numai „Călătoria pelerinului” o lăsaseră acolo. În fond, ce valoare avea o asemenea carte?

Cât de fericit a fost Fritz când a avut-o din nou! El a plecat din Baltimore în Texas. Voia să-și întemeieze o viață nouă într-o țară nouă.

Și Dumnezeu i-a binecuvântat osteneala.

A devenit muncitor la o fermă. Muncea harnic. Își economisea toată plata. El și-a cumpărat o bucată de pământ, care pe atunci era foarte ieftină acolo. Ferma sa înflorea din an în an tot mai mult.

Fritz a devenit un om bogat. Dar în bogăția sa nu l-a uitat pe Domnul său. El a rămas recunoscător pentru că mila lui Dumnezeu îl salvase din păcat și fărădelege. „Călătoria pelerinului” avea locul ei de onoare în biroul său. Dacă ar fi fost vreodată să devină căldicel și obosit, ea îi amintea ce fusese el și ce devenise prin harul lui Dumnezeu.

Într-o zi s-a dus să rezolve niște treburi la New York. El a coborât la unul dintre marile hoteluri din centrul orașului. Seara, când s-a înscris în registrul călătorilor, a parcurs lista oaspeților care locuiau în hotel, dacă nu cumva era vreun cunoscut printre ei.

Atunci, privirea i-a rămas agățată de un nume: „William Schneiders” era scris acolo cu litere clare, apăsate. Ca oraș natal era specificat Baltimore.

Fritz s-a simțit o clipă ca și când i s-ar fi oprit inima. „William Schneiders!” Acesta era numele scris atunci pe prima pagină a cărții furate, pe care el apoi o rupsese din carte și o distrusese. William Schneiders din Baltimore. Acesta trebuia să fie omul pe care ei îl jefuiseră așa de îngrozitor în noaptea aceea și a cărui carte fusese apoi pentru el o asemenea binecuvântare minunată.

După ce aflase că străinul încă se afla în hotel, Fritz s-a grăbit să-i facă o vizită.

El a întâlnit un domn mai în vârstă, prietenos și arătând distins. Cei doi ședeau curând față în față la o masă.

„Veți fi surprins”, a spus Fritz, „că am pătruns ca străin aici în camera dumneavoastră. Veți fi curios să aflați motivul vizitei mele. Vă rog, gândiți-vă la viața dumneavoastră în urmă cu douăzeci de ani! Pe vremea aceea locuiați la Baltimore, într-o vilă situată puțin în afara orașului.”

„Corect”, a spus străinul, „și acum mai locuiesc acolo.”

„Într-o seară furtunoasă de toamnă s-a dat o spargere la dumneavoastră.”

Străinul a dat din cap afirmativ.

„Până astăzi furtul încă n-a fost lămurit.”

„Pot să vă dau eu lămurirea”, a spus Fritz, „căci eu făceam parte din banda de hoți care a intrat prin efracție în locuința dumneavoastră.”

Străinul a sărit în picioare. „Și îndrăzniți să apăreți în fața mea?”

„Domnul meu”, a replicat Fritz liniștit, „sunt pregătit să vă dau orice satisfacție. Sunt pregătit să vă înlocuiesc orice bun pe care vi l-am furat atunci. Astăzi sunt în stare să fac aceasta. Numai un lucru trebuie să-mi lăsați, o carte pe care am luat-o atunci cu mine, „Călătoria pelerinului”, de Bunyan. Cartea aceasta a devenit o binecuvântare pentru mine în viața mea. Am citit-o și am recunoscut în citirea cărții, că mă aflu în „cetatea pierzării” și că eram pierdut fără scăpare dacă nu voi urma calea la Hristos. Am mers pe drumul acesta.” După aceea, Fritz a povestit istoria vieții sale, fără să prezinte lucrurile într-o lumină favorabilă lui.

Străinul se așezase iarăși de mult. El privea înaintea sa, meditănd. Când Fritz a terminat, el a spus:

„Într-adevăr, căile lui Dumnezeu sunt minunate. Acum nu-mi pare rău că atunci am pierdut o mare parte din obiectele pe care le îndrăgisem. Nu-mi pare rău că-mi luați „Călătoria pelerinului”, cu toate că această carte era pentru mine o amintire dragă. Ați avut de gând să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a făcut să fie bine. Pe El să-L cinstim și Lui să-I mulțumim.”

Fritz a mai oferit o dată despăgubire completă pentru jaf. Dar domnul Schneiders a refuzat.

„Despre aceasta nu mai poate fi vorba. Bucuria pe care mi-ați făcut-o astăzi, bucuria că Dumnezeu mi-a folosit cartea ca să salveze un suflet omenesc de la pieire este așa de mare, încât renunț cu plăcere la bunul pământesc.”

Cei doi bărbați au stat mult timp împreună. Ei au admirat căile harului lui Dumnezeu și apoi s-au mai rugat împreună Aceluia al Cărui Nume este minunat și pentru al Cărui fel minunat de a proceda, povestea lui Fritz cel înalt era o dovadă minunată.

Cei doi au devenit prieteni în viața lor ulterioară și au rămas prieteni până când moartea i-a despărțit. Iar pentru Fritz a fost o bucurie în tot timpul vieții sale, să înlocuiască frecvent bunul furat și pe care nu a trebuit să-l restituie, prin daruri îmbelșugate pentru răspândirea veștii bune despre Domnul și Mântuitorul său, Isus Hristos.

Arthur Bach